

411 tr. zák. K tomu postačí úmysl, zle nakládati. Úmysl, na těle zraniti, není podstatným znakem zločinu podle §u 153 tr. zák. § ten mluví jen o úmyslném na těle ublížení, a je přiřaděn k §u 152 tr. zák. Ze srovnání §u 152 a §u 153 tr. zák. jest pak zřejmo, že rozdíl mezi oběma není v různosti úmyslu, nýbrž, že v §u 152 klade se váha na objektivní povahu poškození, v §u 153 naproti tomu na poměr pachatele k napadenému nebo na vztah činu k určité veřejné funkci napadeného (rozhodnutí býv. Nejvyššího soudu vídeňského ze dne 18. ledna 1879, čís. 13.084 č. 189 sbírky). Stejně podle rozhodnutí Nejvyššího soudu československého Sb. n. s. č. 139 stačí pouhý nepřátelský úmysl pachatelův, nastalo-li lehké poškození, za ostatních podmínek k odsouzení pro zločin dle §u 153 tr. zák.

Čís. 1711.

Maření exekuce (zákon ze dne 25. května 1883, čís. 78 ř. zák.).

S hlediska §u 1 zákona nesejde na tom, může-li věřitel dojítí částečného neb úplného uspokojení ze jmění jiných osob, za tutěž jeho pohledávku spoluzavázaných.

(Rozh. ze dne 23. srpna 1924, Zm I 195/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované do rozsudku krajského soudu v Táboře ze dne 8. února 1924, jímž byla obžalovaná uznána vinnou přečinem podle §u 1 zákona z 25. května 1883, čís. 78 ř. zák.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost obžalované, dovolávající se zmatků §u 281 čís. 4 a 9 a) tr. ř., jest bezdůvodna. S hlediska §u 281 čís. 4 tr. ř. shledává stížnost odsuzující výrok zmatečným, poněvadž soud zamítl jako zbytečné návrhy obhajobou při hlavním přeličení činěné, by cena usedlosti spoluručitelů obžalované byla zjištěna soudním odhadem a vyžádány byly exekuční spisy o exekuci na majetek hlavních dlužníků. Zmateční stížnost dovozuje rozhodný význam těchto návrhů z úvahy, že vzhledem k prohlášení svědka Jana V-a, zástupce věřitelky, že s vymáháním pohledávky proti obžalované bude posečkáno až do výsledku dražby inventáře B-ých, nebylo by lze mluvití v tomto případě o exekuci, hrozící obžalované, a kdyby se ukázalo, že výtěžek za inventář B-ých stačí ku krytí pohledávky záložny, o nastalé škodě vůbec, natož o škodě 100 Kč převyšující (§ 1 zákona o maření exekuce). Pokud soud, nezjistiv, jak dalece pohledávka záložny kryta jest jměním ostatních ručitelů po případě výsledek dražby inventáře B-ých, odsoudil obžalovanou pro přečin §u 1 citovaného zákona, jest prý rozsudek právně pochybným a dle §u 281 čís. 9 a) tr. ř. zmatečným. Než právem odmítl soud provedení navržených důkazů jako bezúčelných. Neboť na rozdíl od zločinu podvodu, jenž dán by byl, kdyby šlo pachateli o to, by věřitele vůbec o hodnotu jeho pohledávky připravil a tím ho na majetku poškodil, stačí pro skutkovou podstatu §u 1 zákona o maření

exekuce, šlo-li dlužníkovi jen o to, by konkrétní hrozící nebo již zahájenou exekuci a tím uspokojení věřitele z této exekuce zmařil. Proto nesejde s hlediska tohoto deliktu na tom, zda-li věřitel může dojíti částečného neb úplného uspokojení z jmění ostatních osob, za tutéž pohledávku spoluzavázaných, a také jen dle výsledku této konkrétní exekuce sluší řešiti otázku, zda byla jednáním pachatelovým způsobena škoda vůbec a ve výši 100 Kč převyšující zvláště. Stejně však lze mluvit o exekuci spoluzavázanému pachateli hrozící i tenkrát, když jsou tu i jiné osoby, ke krytí pohledávky povinné, a věřitel, snad — což rozsudek nezjišťuje — více méně určitě naznačil, že se napřed pokusí, vydobýti svou pohledávku z majetku hlavního dlužníka. Neboť i v tomto případě jest si pachatel vědom, že mu bude platiti alespoň potud, pokud by exekuce do majetku hlavního dlužníka k plnému krytí dluhu nevedla, a že vedena bude v případě tom proti němu exekuce, pakliže by se zdráhal svému závazku dostáti. Zjistil-li tedy nalézací soud, že stěžovatelka v úmyslu, by tuto jí hrozící exekuci zmařila, majetku svého se vzdala a vzhledem k výši pohledávky též škoda tím věřiteli vzešlá 100 Kč převyšuje, nelze shledati na tomto podkladě spočívající odsuzující výrok právně pochybeným, aniž formálně vadným jen z toho důvodu, že soud zamítl návrhy, čelící k tomu, by možnost uhrazení dluhu z majetku ostatních spoluzavázaných osob byla zjištěna.

Čís. 1712.

Podle Šu 79 tr. ř. nutno předvolání k hlavnímu líčení doručiti buď soukromému obžalobci nebo jeho zástupci, ne však oběma.

Nedostavil-li se soukromý obžalobce k hlavnímu přelíčení, jest postupovati dle Šu 46 odstavec třetí tr. ř., i když bylo jeho nedostavení se omluveno a onemocnění ohlášeno svědkem, jenž plné moci a lékařského vysvědčení nepředložil.

(Rozh. ze dne 23. srpna 1924, Zm I 535/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem:

Rozsudkem krajského jako odvolacího soudu v Litoměřicích ze dne 30. dubna 1924, kterým odvolání soukromé obžalobkyně bylo vyhověno, rozsudek okresního soudu v Teplicích-Šanově ze dne 14. ledna 1924 zrušen a témuž soudu nařizeno, by ve věci znovu jednal, porušen byl zákon v ustanovení Šu 46 odstavec třetí tr. ř., rozsudek ten se zrušuje a rozsudek okresního soudu v Teplicích-Šanově nastupuje zase platnost.

Důvody:

Hermína S-ová podala dne 5. listopadu 1923 u okresního soudu v Teplicích-Šanově obžalobu proti Ad. L-ovi, Františku a Anně D-ovým pro urážku na cti. Při hlavním přelíčení dne 12. listopadu 1923 zastupoval soukromou obžalobkyni Dr. P., obhájcem byl Dr. K. Hlavní přelíčení bylo odročeno a dne 13. listopadu 1923 ustanoveno na 14. ledna